

Encara hi som a temps?

CARLES NAVALES

DIARI DE GIRONA, 15/5/10

El president José Luis Rodríguez Zapatero anuncia mesures d'austeritat amb la finalitat de contenir un deute públic que no para de pujar. Se li pot criticar la seva incapacitat per negociar-les amb els agents socials durant els mesos precedents, en comptes de deixar-les anar de cop i unilateralment. El gran patrimoni que atresorava era la pau social, que comença a anar-se'n-li en orris. I és que el nostre president ha basat la seva política en els drets civils, però poc s'ha ocupat dels drets socials, que en un món canviant necessitaven adaptar-se a la nova realitat.

Són ajustaments, els socials, que han de fer-se en els moments de creixement econòmic, ja que és quan la negociació amb els agents socials, empresarials i polítics no està pressionada per les urgències d'una crisi. Cal dir, i no amagar, que tampoc els sindicats, la patronal i els partits polítics de l'oposició han brillat per les seves propostes per reeditar l'Estat de benestar, més aviat tots han preferit no tocar res i esperar a veure què passava. I ha passat el pitjor.

Ara, com encarar la que ens ve? Encara hi ha marge per a la negociació? La vaga general és la sortida? Són els interrogants.

Un cop els anuncis del president han calat en els mercats internacionals - com ara ha succeït - aconseguint parar els atacs de les últimes setmanes, convé tornar a asseure's i negociar què és el que es retalla, partint que el muntant global poc, per no dir gens, variarà. No es tracta solament de

procedir a un ajustament, sinó de tenir la capacitat política perquè sigui producte d'un acord, almenys, amb l'esquerra social.

Però Espanya no som l'excepció. El pla d'Atenes preveu una pujada dels impostos globals, en particular de dos punts d'IVA, i fortes retallades en els salaris de la funció pública i les jubilacions.

A Portugal, el Govern va decidir una reducció dràstica de les despeses: congelació dels salaris dels funcionaris, enduriment de les condicions d'accés a les prestacions socials, pujades d'impostos i un extens pla de privatitzacions.

Irlanda, primer país de la zona euro a haver entrat en recessió, va prendre a partir de 2008 mesures de rigor: va imposar una reducció general de les prestacions socials i una reducció de 5 al 15% dels salaris dels funcionaris.

Hongria ja a partir de 2008 havia imposat mesures d'austeritat dràstiques a canvi d'una ajuda internacional.

Però també els països més rics es veuen afectats. Els països de la Unió Europea, que es consideren més sòlids financerament, es veuen també obligats a estrènyer-se el cinturó. Setembre passat, els Països Baixos van anunciar una reducció del 20% de les seves despeses públiques a partir de 2011 per estalviar 40 mil milions d'euros.

Finlàndia i Dinamarca es preparen també a passar al règim grec, com el Regne Unit on tots estan d'acord sobre la necessitat de reduir les

despeses públiques encara més severament que sota l'era de Margaret Thatcher.

Luxemburg acaba d'anunciar la congelació dels salaris dels funcionaris per als tres pròxims anys i pujades d'impostos.

A Alemanya les reduccions d'impost promeses per Angela Merkel no es portaran a terme.

I França congela les seves despeses mentre defineix un pla de xoc sobre el qual encara no hi ha acord, però que no distarà gaire dels de la resta d'Europa.

Encara hi som a temps? Serem capaços de caminar junts? Costa creure que sigui possible, però res és impossible.

Carles Navales.

Director de la revista "La Factoria" > revistalafactoria.eu < .